PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (pirmā palāta)

2007. gada 11. septembrī *

Lieta T-35/06

Honig-Verband eV, Hamburga (Vācija), ko pārstāv M. Hagenmeijers [*M. Hagenmeyer*] un T. Toifers [*T. Teufer*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Erlbahers [*F. Erlbacher*] un B. Dohertijs [*B. Doherty*], pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 2005. gada 14. novembra Regulu (EK) Nr. 1854/2005, kas papildina Regulas (EK) Nr. 2400/96 pielikumu attiecībā uz komercnosaukuma reģistrēšanu "Aizsargāto cilmes vietu nosaukumu un ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu reģistrā" [*Miel de Provence* (AĢIN)] (OV L 297, 3. lpp.).

* Tiesvedības valoda — vācu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*], tiesneši R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*] un V. Čuke [*V. Ciucă*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 1992. gada 14. jūlija Regula (EEK) Nr. 2081/92 par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību (OV L 208, 1. lpp.) saskaņā ar tās 1. pantu paredz noteikumus, kas attiecas uz dažu lauksaimniecības produktu un dažu pārtikas produktu cilmes vietu nosaukumu un ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu aizsardzību Kopienā.

2 Padomes Regulas Nr. 2081/92 2. panta 2. punkta b) apakšpunkts nosaka, ka ģeogrāfiskās izcelsmes norāde ir reģiona, kādas konkrētas vietas vai, izņēmuma gadījumos,

kādas valsts nosaukums, kas izmantots, lai aprakstītu kādu lauksaimniecības produktu vai pārtikas produktu, kura izcelsme ir minētajā reģionā, konkrētā vietā vai valstī, un kuram ir īpaša kvalitāte, reputācija vai citas īpašības, kas ir saistītas ar minēto ģeogrāfisko izcelsmi un kura ražošana un/vai apstrāde un/vai sagatavošana veikta attiecīgajā ģeogrāfiskajā apgabalā.

3 Lai reģistrētu lauksaimniecības produkta vai pārtikas nosaukumu kā aizsargātu izcelsmes nosaukumu (AIN) vai aizsargāto ģeogrāfiskās izcelsmes norādi (AĢIN), tam jāatbilst Regulas Nr. 2081/92 nosacījumiem un īpaši jāatbilst produkta specifikācijai, kā tas ir noteikts minētās regulas 4. pantā. Reģistrācija nodrošina minētajam nosaukumam Regulas Nr. 2081/92 13. un 14. pantā noteikto aizsardzību.

4 Regulas Nr. 2081/92 5.–7. pants paredz reģistrācijas procedūru, kas atļauj katrai grupai, kas ir definēta kā visas to ražotāju un/vai apstrādes uzņēmumu apvienības, kuras strādā ar vienu lauksaimniecības vai pārtikas produktu vai, ja izpildīti atsevišķi nosacījumi, jebkurai fiziskai vai juridiskai personai iesniegt AIN vai AĢIN reģistrācijas pieteikumu attiecībā uz lauksaimniecības produktiem vai pārtiku, ko tā ražo vai iegūst attiecīgajā ģeogrāfiskajā apgabalā, iesniedzot to dalībvalstij, kur atrodas attiecīgais ģeogrāfiskais apgabals. Dalībvalsts pārbauda, vai pieteikums ir pamatots, un nosūta Komisijai pieteikumu, iekļaujot 4. pantā minēto produkta specifikāciju (Regulas Nr. 2081/92 5. panta 5. punkts).

5 Saskaņā ar Regulas Nr. 2081/92 6. panta 1. punktu Komisija sešu mēnešu laikā veic oficiālu izmeklēšanu, lai pārbaudītu, vai reģistrācijas pieteikumā ir visi 4. pantā paredzētie dati. Ja Komisija secina, ka nosaukumu var aizsargāt, tā publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* dažādu informāciju par iesniedzēju un attiecīgo produktu (Regulas Nr. 2081/92 6. panta 2. punkts). Ja Komisijai nav paziņoti nekādi iebildumi

saskaņā ar 7. pantu, nosaukumu iekļauj Komisijas pārziņā esošajā "[AIN] un [AĢIN] reģistrā" (Regulas Nr. 2081/92 6. panta 3. punkts). Reģistrā iekļautos nosaukumus Komisija publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* (Regulas Nr. 2081/92 6. panta 4. punkts).

6 Regulas Nr. 2081/92 7. pants, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1997. gada 17. marta Regulu (EK) Nr. 535/97 (OV L 83, 3. lpp.), paredz:

"1. Sešu mēnešu laikā pēc 6. panta 2. punktā minētās publikācijas *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* katra dalībvalsts var izteikt iebildumus par reģistrāciju.

2. Dalībvalstu kompetentās iestādes nodrošina, ka visām personām, kam var būt likumīga ekonomiska interese, ir atļauts izteikt viedokli par pieteikumu. Turklāt dalībvalstis saskaņā ar dalībvalstīs esošo stāvokli var paredzēt piekļuvi citām likumīgi ieinteresētām pusēm.

3. Visas likumīgi ieinteresētas fiziskas vai juridiskas personas var iebilst pret ierosināto reģistrāciju, nosūtot pienācīgi pamatotu paziņojumu tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kur minētā persona dzīvo vai ir reģistrēta. Kompetentā iestāde veic vajadzīgos pasākumus, lai noteiktajā termiņā izskatītu šīs piezīmes vai iebildumus.

4. Iebilduma paziņojums pieņemams tikai, ja tas:

— norāda uz neatbilstību 2. pantā minētajiem nosacījumiem, vai

— norāda, ka ierosinātā nosaukuma reģistrācija apdraudētu pilnīgi vai pa daļai identiska nosaukuma vai preču zīmes, vai arī produktu, kuri likumīgi ir bijuši tirgū vismaz piecus gadus pirms 6. panta 2. punktā paredzētās publikācijas, pastāvēšanu,

— vai norāda pazīmes, kas pierāda, ka nosaukums, kam pieteikta reģistrācija, pēc būtības ir sugas vārds.

5. Ja iebildums 4. punkta nozīmē ir pieņemams, Komisija attiecīgās valstis lūdz saskaņā ar valstu iekšējo kārtību rast savstarpēju vienošanos trīs mēnešu laikā. Ja:

a) vienošanās panākta, konkrētās dalībvalstis paziņo Komisijai visus faktorus, kas vienošanos darīja iespējamu, kopā ar iesniedzēja un iebildumu cēlēja viedokli. Ja saskaņā ar 5. pantu saņemtā informācija nav mainījusies, Komisija rīkojas saskaņā ar 6. panta 4. punktu. Ja tā ir mainījusies, Komisija atkal sāk 7. pantā noteikto procedūru;

b) vienošanās nav panākta, Komisija pieņem lēmumu saskaņā ar 15. pantā noteikto kārtību, ievērojot tradicionālo godprātīgo praksi un pārpratuma faktisko iespēju.

Ja Komisija nolemj veikt reģistrāciju, tā veic publikāciju saskaņā ar 6. panta 4. punktu."

7 Komisijas 1996. gada 17. decembra Regula (EK) Nr. 2400/96 par dažu nosaukumu iekļaušanu "[AIN] un [AĢIN] reģistrā", kurš paredzēts Regulā Nr. 2081/92 (OV L 327, 11. lpp., kurā vairākas reizes izdarīti labojumi), pielikumā uzskaita AIN un AĢIN atbilstoši Regulas Nr. 2081/92 6. panta 3. punktam.

8 Komisijas 2005. gada 14. novembra Regula (EK) Nr. 1854/2005, kas papildina Regulas Nr. 2400/96 (OV L 297, 3. lpp.; turpmāk tekstā — "apstrīdētā regula") pielikumu, veica AĢIN "Miel de Provence" reģistrāciju.

Pamata prāvā apskatāmie fakti

9 Prasītāja ir apvienība, kuras biedri ražo un pārdod medu. Ar nosaukumu "Honig aus der Provence" (Provansas medus) prasītājas biedri vairākas desmitgades pārdod dažādu sajaukumu medu.

10 2003. gada 30. oktobrī saskaņā ar Regulas Nr. 2081/92 6. panta 2. punktu Komisija publicēja Francijas iestāžu lūgumu reģistrēt nosaukumu "Miel de Provence" (OV C 261, 4. lpp.). Atbilstoši Regulas Nr. 2081/92 4. pantam lūgums bija balstīts uz specifikāciju, it īpaši neietverot saulgriezi.

11 Ar savu *Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung* (Federālais lauksaimniecības un pārtikas birojs), atbildīgajai Vācijas iestādei, adresēto 2004. gada 29. marta vēstuli prasītāja iebilda pret nosaukuma "Miel de Provence" reģistrēšanu.

12 Balstoties uz šo vēstuli, Vācijas Federatīvā Republika ar Komisijai adresēto 2004. gada 22. aprīļa vēstuli iebilda pret reģistrāciju saskaņā ar Regulas Nr. 2081/92 7. panta 1. daļu.

13 Ar savu 2005. gada 11. janvāra vēstuli Komisija informēja Vācijas iestādes, ka iebildums ir pieņemams un uzaicināja tās sazināties ar Francijas iestādēm.

14 Atbildīgā Francijas iestāde, Lauksaimniecības, pārtikas, zvejniecības un lauku ministrija, savā 2005. gada 16. marta vēstulē pauda Vācijas iestādēm pretēju nostāju, uzturot reģistrācijas prasību.

15 Savā 2005. gada 2. maija vēstulē prasītāja nosūtīja atbildīgajai Vācijas iestādei apsvērumus par iepriekš minēto 2005. gada 16. marta vēstuli. Vācijas iestādes 2005. gada 2. maija vēstuli nodeva Komisijai, lai pēdējai palīdzētu pieņemt lēmumu.

16 2005. gada 14. novembrī Komisija pieņēma apstrīdēto regulu, iekļaujot nosaukumu "Miel de Provence (AĢIN)" Regulas Nr. 2400/96 pielikumā. 2005. gada 15. novembrī apstrīdēto regulu publicēja *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

17 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 30. janvārī, prasītāja iesniedza šo prasību.

18 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 24. aprīlī, Komisija izteica iebildi par nepieņemamību saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 114. pantu.

19 2006. gada 16. jūnijā prasītāja iesniedza savus rakstiskos apsvērumus par šo iebildi.

20 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt iebildi par nepieņemamību;

— atcelt apstrīdēto regulu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

22 Atbilstoši Reglamenta 114. panta [1. punktam], ja vien lietas dalībnieki to pieprasa, Pirmās instances tiesa var lemt par pieņemamību, nelemjot par lietas būtību. Saskaņā ar šī paša panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā no lietas materiāliem ir guvusi pietiekamu informāciju un ka mutvārdu process nav jāuzsāk.

Lietas dalībnieku argumenti

23 Komisija norāda, ka prasība ir noraidāma kā nepieņemama, jo apstrīdētā regula esot vispārpiemērojams tiesību akts, ka prasītāju kā profesionālu apvienību nevarot uzskatīt par tādu, kas ir izdalāma no visām citām personām, un ka prasītāja nevarot atsaukties uz efektīvas tiesību aizsardzības tiesā trūkumu.

24 Vispirms Komisija uzskata, ka regulas, kas aizsargā ģeogrāfiskās izcelsmes norādes un izcelsmes vietu nosaukumus saskaņā ar pamata regulu, šajā gadījumā Regulu Nr. 2081/92, ir vispārpiemērojami tiesību akti EKL 249. panta otrās daļas izpratnē, kas ir piemērojami objektīvi definētās situācijās un paredz juridiskas sekas attiecībā uz abstrakti apskatītām personu kategorijām (Pirmās instances tiesas 1999. gada 9. novembra rīkojums lietā T-114/99 *CSR Pampryl*/Komisija, *Recueil*, II-3331. lpp., turpmāk tekstā — "rīkojums *CRS Pampryl*", 42. un 43. punkts; 2001. gada 30. janvāra rīkojums lietā T-215/00 *La Conqueste*/Komisija, *Recueil*, II-181. lpp., turpmāk tekstā — "rīkojums *La Conqueste*", 33. punkts, un 2004. gada 6. jūlija rīkojums lietā T-370/02 *Alpenhain-Camembert-Werk* u.c./Komisija, Krājums, II-2097. lpp., 55. punkts).

25 Tāpat Komisija apgalvo, ka tās locekļu interešu aizsardzībai un pārstāvībai izveidota profesionāla apvienība var celt prasību atcelt tiesību aktu tikai trijos gadījumos. No šiem trīs gadījumiem prasītāja atsaucās tikai uz diviem, proti, to, ka likums apvienībai skaidri paredz virkni procesuālu tiesību un to, ka apvienība pārstāv uzņēmumu intereses, kuri paši būtu tiesīgi celt prasību.

26 Pirmkārt, Komisija uzskata, ka saskaņā ar pastāvīgo Pirmās instances tiesas judikatūru, kas ir minēta iepriekš 24. punktā, Regula Nr. 2081/92 nepiešķir procesuālas tiesības privātpersonām, tajā skaitā profesionālām apvienībām. Regulas Nr. 2081/92 7. pants paredz vienīgi dalībvalsts iebildumu, un prasītājas vēstules nav uzskatāmas par šādu iebildumu, pat ja atbildīgā Vācijas iestāde uz tām atsaucās un pat ja prasītāja tās tieši bija sūtījusi Komisijai.

27 Otrkārt, Komisija uzsver, ka arī prasītājas biedriem nebija tiesību celt prasību. Viņi nebija citādā situācijā, kā citi Kopienas un trešo valstu medus ražotāji un izplatītāji,

kas savas preces tirgo ar attiecīgo nosaukumu ("Miel de Provence") un kuri vairs nedrīkst izmantot minēto nosaukumu, kas tagad ir reģistrēts un aizsargāts.

28 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka prasības nepieņemamību neatspēko prasītājas arguments par prasību pēc efektīvas tiesību aizsardzības tiesā. Kopš 1963. gada 15. jūlija sprieduma lietā 25/62 *Plaumann*/Komisija (*Recueil*, 197. lpp.), kuru apstiprināja 2002. gada 25. jūlija spriedums C-50/00 P *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome (*Recueil*, I-6677. lpp.), saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasība par regulas atcelšanu ir pieņemama tikai, ja ir aizskartas prasītāja individuālās intereses.

29 Prasītāja uzskata, ka regula to skar tieši un individuāli.

30 Vispirms tā norāda, ka kā procesa iniciatore un sarunu vedēja iebildes un samierināšanās procedūras ietvaros tā bija cieši saistīta ar nosaukuma "Miel de Provence" reģistrācijas procesu un saistība ar šo Kopienu tiesību akta pieņemšanu no procesuālā viedokļa pierāda tās individuālās intereses.

31 Šajā sakarā prasītāja izklāsta, ka tās ciešu saistību no procesuālā viedokļa lēmuma pieņemšanas procedūras laikā šajā gadījumā konkrēti paredz iebilduma procedūra. Tā uzsver, ka iebildumu pret "Miel de Provence" nosaukuma reģistrēšanu neizteica Vācijas Federatīvā Republika, bet gan tā pati, un ka minēto iebildumu Vācijas federālā ministrija tikai formāli nosūtīja Komisijai. Vienīgi [prasītājas] darbības rezultātā tika uzsākta samierināšanās procedūra, un tādēļ prasītāja uzskata, ka tas ir pietiekami, lai tai piemistu spēja celt prasību (1985. gada 20. marta Tiesas spriedums lietā 264/82

Timex/Komisija un Padome, *Recueil*, 849. lpp., un 1986. gada 28. janvāra spriedums lietā 169/84 *Cofaz*/Komisija, *Recueil*, 391. lpp.). Prasītāja uzskata, ka ir vienīgā sarunu vedēja par celto iebildumu, un šajā sakarā norāda, ka apstrīdētās regulas 5. apsvērums īpaši norāda, ka iebildumu paziņoja Vācijas iestādes.

32 Otrkārt, prasītāja uzskata, ka apstrīdētā regula to skar individuāli tāpēc, ka tiek ierobežotas tās procesuālās tiesības, kuras tai piešķir Regulas Nr. 2081/92 7. panta 3. punkts. Vispirms tā izklāsta, ka minētais pants tai piešķir procesuālas tiesības tieši izteikt iebildumu neatkarīgi no dalībvalstīm un ka tā izmantoja šīs tiesības. Kā uzskata prasītāja, Regulas Nr. 2081/92 procesuālie noteikumi par fizisko vai juridisko personu tiešajām tiesībām izteikt iebildumu paredzēja vienīgi organizatorisku atbalstu no atbildīgo valsts iestāžu puses. Tāpat tā norāda, ka šīs tiešās tiesības celt iebildumu precizēja un uzsvēra Padomes 2006. gada 20. marta Regula (EK) Nr. 510/2006 par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību (OV L 93, 12. lpp.), kas aizstāja Regulu Nr. 2081/92.

33 Prasītāja piebilst, ka Komisija apstrīdētās regulas 8. apsvērumā norādīja, ka tā savu reģistrācijas lēmumu balstīja uz faktu, ka netika pietiekami pierādīts, ka Vācijas ražotāji tiešām būtu ekonomiski skarti. No tā varētu secināt, ka prasītājai piemīt procesuālas tiesības, kas šajā gadījumā netika ievērotas.

34 Visbeidzot, prasītāja nepiekrīt Komisijas interpretācijai attiecībā uz judikatūru par Regulas Nr. 2081/92 7. pantu. Šie tiesas spriedumi nav pretēji prasītājas argumentācijai, jo šī lieta atšķiras no tām, kas bija par pamatu rīkojumiem *La Conqueste* un *Alpenhain*, kā arī Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. decembra rīkojumam lietā T-381/02 *Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort*/Komisija (Krājums, II-5337. lpp.).

35 Treškārt, prasītāja uzskata, ka tās biedri, kuru intereses tā pārstāv, ir skarti individuāli, tādēļ secina, ka tai ir tiesības celt prasību.

36 Šajā sakarā prasītāja uzskata, ka tās biedru situācija ir individualizējama seku dēļ, ko radītu nosaukuma "Miel de Provence" reģistrācija un kas tieši skartu biedru ekonomisko situāciju. Šī iemesla dēļ tās biedri ir atšķirami no visiem potenciāli skartajiem uzņēmumiem, jo tie Vācijā vairāk kā piecus gadus tirgoja savu preci ar nosaukumu "Honig aus der Provence" (Provansas medus).

37 Ceturtkārt, prasītāja uzskata, ka apstrīdētā regula pēc satura ir līdzvērtīga tai adresētam lēmumam. Pēc būtības apstrīdētā regula arī būtu lēmums, kas noraida tās iebildumu un tādējādi to individualizē.

38 Piektkārt, prasītāja uzskata, ka tā ir skarta individuāli, ņemot vērā efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu. Tā apgalvo, ka, nepārkāpjot apstrīdēto regulu, tai nav iespējas saņemt atbildi uz prejudiciālu jautājumu. Turklāt, kā apgalvo prasītāja, nepastāv neviens atbilstošs valsts tiesību aizsardzības līdzeklis.

Pirmās instances tiesas vērtējums

39 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu fiziskas vai juridiskas personas prasība atcelt regulu ir pieņemama vienīgi ar nosacījumu, ka apstrīdētā regula pēc būtības ir lēmums, kas to skar tieši un individuāli. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru kritērijs atšķirībai starp regulu un lēmumu meklējams apstāklī, vai attiecīgais tiesību akts

ir vispārpiemērojams (Tiesas 1995. gada 23. novembra rīkojums lietā C-10/95 P *Asocarne*/Padome, *Recueil*, I-4149. lpp., 28. punkts, un 1996. gada 24. aprīļa rīkojums lietā C-87/95 P *CNPAAP*/Padome, *Recueil*, I-2003. lpp., 33. punkts). Tiesību akts ir vispārpiemērojams, ja tas ir piemērojams objektīvi noteiktās situācijās un rada juridiskās sekas attiecībā uz vispārīgā un abstraktā veidā noteiktām personu kategorijām (Pirmās instances tiesas 1996. gada 10. jūlija spriedums lietā T-482/93 *Weber*/Komisija, *Recueil*, II-609. lpp., 55. punkts).

40 Šajā gadījumā apstrīdētā regula nodrošina "Miel de Provence" ģeogrāfiskās izcelsmes norādes aizsardzību, ko paredz Regula Nr. 2081/92, kur ģeogrāfiskās izcelsmes norāde ir definēta 2. panta 2. punkta b) apakšpunktā kā reģiona, kādas konkrētas vietas vai, izņēmuma gadījumos, kādas valsts nosaukums, kas izmantots, lai aprakstītu kādu lauksaimniecības produktu vai pārtikas produktu, kura izcelsme ir minētajā reģionā, konkrētā vietā vai valstī, un kuram ir īpaša kvalitāte, reputācija vai citas īpašības, kas ir saistītas ar minēto ģeogrāfisko izcelsmi un kura ražošana un/vai apstrāde un/vai sagatavošana veikta attiecīgajā ģeogrāfiskajā apgabalā.

41 Reģistrēšanas rezultātā nodrošinātās aizsardzības mērķis ir rezervēt nosaukuma "Miel de Provence" lietošanu ražotājiem, kuru preces ģeogrāfiskās un kvalitātes prasības atbilst specifikācijā minētajām prasībām Provansas medus ražošanai. Kā to pareizi norāda Komisija, apstrīdētā regula attiecas nevis uz noteiktiem ražotājiem, tādiem kā prasītāja, bet gan paredz tiesības jebkuriem uzņēmumiem, kuru preces atbilst ģeogrāfiskās un kvalitātes prasībām, tās pārdot ar iepriekš minēto nosaukumu un liedz šīs tiesības tiem uzņēmumiem, kuru preces neatbilst šiem nosacījumiem, kas attiecas vienādi uz visiem uzņēmumiem. Apstrīdētā regula tikpat labi attiecas uz visiem "Miel de Provence" ražotājiem, kuriem ir likumīgi atļauts izmantot šo nosaukumu, kā arī visiem tiem — esošajiem vai topošajiem (attiecīgajā gadījumā beidzoties Regulas Nr. 2081/92 13. panta 2. punktā minētajam pārejas periodam) — uzņēmumiem, kuriem ir liegts izmantot minēto nosaukumu. Tas attiecas ne tikai

uz dalībvalstu ražotājiem, bet vienlaikus izraisa juridiskas sekas attiecībā uz nenosakāma daudzuma trešo valstu ražotājiem, kuri vēlētos šobrīd vai nākotnē uz Kopienu eksportēt "Miel de Provence".

42 Apstrīdētā regula tādējādi ir vispārpiemērojams pasākums EKL 249. panta otrās daļas nozīmē. Tā attiecas uz skaidri noteiktām situācijām, un tās tiesiskās sekas skar nekonkretizētu personu kategorijas (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra rīkojumu lietā T-109/97 *MolkereiGroßbraunshain* un *BeneNahrungsmittel*/Komisija, *Recueil*, II-3533. lpp., 51. punkts; 1999. gada 26. marta rīkojumu lietā T-114/96 *Biscuiterie-confiserie LOR* un *Confiserie du Tech*/Komisija, *Recueil*, II-913. lpp., 27.–29. punkts, un rīkojumu lietā *CSR Pampryl*, 42. un 43. punkts).

43 Tajā pat laikā nav izslēgts, ka noteikums, kuram pēc tā rakstura un apjoma ir normatīvs raksturs, fizisku vai juridisku personu var skart tieši un individuāli. Tas notiek tad, ja konkrētais akts personu skar tās noteiktu un tai raksturīgu īpašību dēļ vai kādas to raksturojošas faktiskas situācijas, salīdzinot ar visām pārējām personām, dēļ, kas tādēļ to individualizē tāpat kā tos, kuriem lēmums ir adresēts (iepriekš minētais spriedums lietā *Plaumann*/Komisija, *Recueil*, 223. lpp., 1994. gada 18. maija spriedums lietā C-309/89 *Codorníu*/Padome, *Recueil*, I-1853. lpp., 19. un 20. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 36. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Weber*/Komisija, 56. punkts).

44 Šajā gadījumā prasītāja izvirzīja piecus argumentus, kas ar tiem pamato tās individualizāciju, taču tie nenorāda uz īpašībām, kas tai būtu sevišķas, ne arī uz faktisko situāciju, kas to īpaši raksturotu un tādēļ to individualizētu attiecībā pret citiem tirgus dalībniekiem.

45 Attiecībā uz prasītājas izvirzīto argumentu par tās procesuālajām tiesībām, vispirms ir jāatgādina, ka ne vispārpiemērojamu aktu izstrādāšanas process, ne paši šie akti neparedz, pamatojoties uz vispārīgiem Kopienu tiesību principiem — tādiem kā tiesībām tikt uzklausītam — skarto personu piedalīšanos, jo tiek uzskatīts, ka to intereses pārstāv politiskās instances, kas ir kompetentas pieņemt šos aktus (iepriekš minētais rīkojums lietā *Großbraunshain* un *Bene Nahrungsmittel*/Komisija, 60. punkts; rīkojums lietā *CSR Pampryl*, 50. punkts, un rīkojums lietā *La Conqueste*, 42. punkts). Tādējādi, neesot speciāli garantētām procesuālām tiesībām, būtu pretēji EKL 230. panta garam privātpersonai ļaut iesniegt prasību pret leģislatīva rakstura tiesību aktu tikai tādēļ, ka tā ir piedalījusies šī tiesību akta sagatavošanā (iepriekš minētais rīkojums lietā *Großbraunshain* un *Bene Nahrungsmittel*/Komisija, 68. punkts; rīkojums lietā *CSR Pampryl*, 50. punkts, un rīkojums lietā *La Conqueste*, 42. punkts).

46 Tātad šīs prasības pieņemamība ir jāizvērtē, ņemot vērā vienīgi Regulā Nr. 2081/92 speciāli privātpersonām paredzētās procesuālās garantijas (šajā sakarā skat. rīkojumu lietā *CSR Pampryl*, 51. punkts).

47 Taču, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, regulā paredzētā iebilduma procedūras ietvaros privātpersonām paredzētās procesuālās garantijas ietilpst vienīgi dalībvalstu kompetencē un netiek piemērotas attiecībā pret Komisiju.

48 Regulas Nr. 2081/92 7. panta 1. punkts atzīst vienīgi dalībvalstu tiesības izteikt Komisijai iebildumus pret reģistrāciju. Saskaņā ar tās pašas regulas 7. panta 3. punktu visas likumīgi ieinteresētās fiziskās vai juridiskās personas var iebilst pret ierosināto reģistrāciju, nosūtot pienācīgi pamatotu paziņojumu tās dalībvalsts kompetentajai iestādei, kur minētā persona dzīvo vai ir reģistrēta. Šis noteikums neuzliek pienākumu attiecīgajai dalībvalstij pārsūtīt Komisijai šo iebilduma paziņojumu, bet tikai veikt visus vajadzīgos pasākumus, lai noteiktā termiņā "pieņemtu zināšanai" šo iebildumu (rīkojums lietā *La Conqueste*, 45. punkts). Tomēr, lai gan saskaņā

ar Regulas Nr. 2081/92 13. apsvērumu "reģistrēšanas kārtībai būtu jādod iespēja visām individuāli un tieši ieinteresētajām personām izmantot savas tiesības, paziņojot Komisijai par iebildumiem", šī paziņošana notiek "ar dalībvalsts starpniecību". Neviens no Regulas Nr. 2081/92 7. panta noteikumiem nedod tiesības Komisijai ņemt vērā jebkādu iebilduma paziņojumu, kuru nav izteikusi dalībvalsts. Visbeidzot, līdzko iebilduma paziņojums ir atzīts par "pieņemamu" saskaņā ar Regulas Nr. 2081/92 7. panta 4. punktu, šī paša panta 5. punkts paredz, ka Komisija attiecīgās valstis lūdz rast savstarpēju vienošanos, nekādā veidā neparedzot privātpersonu iesaisti (rīkojums lietā *La Conqueste*, 45. punkts).

49 Līdz ar to prasītāja nevar izmantot argumentu, ka apstrīdētās regulas 5. apsvērums īpaši norāda, ka iebildumu paziņoja Vācijas iestādes, kas tādējādi norādītu, ka Komisija uzskatīja prasītāju par vienīgo sarunu vedēju. Kā tas tika uzsvērts iepriekšējā punktā, Komisijai nav tiesību ņemt vērā privātpersonu izteiktu iebildumu. Pieņemami ir vienīgi dalībvalstu izteikti iebildumi. Apstrīdētās regulas 5. apsvērums apraksta vienīgi Regulā Nr. 2081/92 paredzēto iebilduma procedūru un neatzīst prasītajai nekādas procesuālas tiesības.

50 Saistībā ar prasītājas argumentu, ka Komisijas minētā judikatūra attiecas uz citādāku situāciju, nekā ir šajā gadījumā, jākonstatē, ka šī judikatūra interpretē Regulas Nr. 2081/92 7. pantu, uz kuru balstās prasītāja, un tādēļ šis arguments nav ņemams vērā.

51 Attiecībā uz prasītājas argumentu saistībā ar grozīto Regulu Nr. 510/2006 ir jāuzsver, ka minētā regula nav piemērojama šajā gadījumā un tādējādi no tās nav iespējams izdarīt secinājumus, lai atrisinātu šo prāvu. Jebkurā gadījumā Regulu Nr. 510/2006 varētu arī interpretēt kā tādu, kas Regulas Nr. 2081/92 sistēmas ietvaros izslēdz šādas garantijas iespējamību.

52 Jāpiebilst, ka Regulas Nr. 2081/92 7. panta nosacījumi attiecībā uz indivīdu iebilduma tiesībām būtiski atšķiras no tiem ļoti specifiskajiem nosacījumiem, kas ir dempinga un subsīdiju jomā, kas piešķir atsevišķiem tirgus dalībniekiem īpašu lomu Kopienu tiesībās paredzētajās procedūrās saistībā ar antidempinga un antisubsīdiju nodevām (šajā sakarā skat. Tiesas 1983. gada 4. oktobra spriedumu lietā 191/82 *Fediol*/Komisija, *Recueil*, 2913. lpp., 16. un 25. punkts). Tādējādi atsaucei uz iepriekš minēto lietu *Timex*, kurā atzina par pieņemamu prasītāja iesniegtu prasību antidempinga jomā, jo pamata regula piešķir prasītājiem šīs tiesības to aktīvas rīcības dēļ antidempinga izmeklēšanas sagatavošanas posmā, kā arī tādēļ, ka antidempinga nodeva tika piemērota minētā prasītāja individuālajai situācijai, tāpat kā norādei uz iepriekš minēto lietu *Cofaz* par uzņēmējiem, sūdzības iesniedzējiem, piešķirtajām procesuālajām tiesībām, kas tiem ļauj pieprasīt Komisijai konstatēt Kopienu tiesību pārkāpumu valsts atbalsta jomā, šajā gadījumā nav nozīmes.

53 No iepriekš minētā izriet, ka Regula Nr. 2081/92 Kopienu līmenī privātpersonām nepiešķir specifiskas procesuālas tiesības (rīkojums lietā *CRS Pampryl*, 55. punkts), un tādēļ prasītāja nevar izmantot šīs procesuālās tiesības.

54 Prasītāja arī nevar atsaukties uz apstākli, ka apstrīdētajai regulai ir liela ekonomiska ietekme uz tās biedru darbībām. Patiesībā tas, ka vispārpiemērojams tiesību akts varētu atšķirīgi ietekmēt dažādus tiesību subjektus, uz kuriem tas attiecas, jebkurā gadījumā tos neizceļ visu pārējo tirgus dalībnieku vidū, jo šo tiesību aktu piemēro skaidri noteiktā situācijā, kā tas ir šajā gadījumā (Pirmās instances tiesas 2000. gada 22. februāra spriedums lietā T-138/98 *ACAV* u.c./Padome, *Recueil*, II-341. lpp., 66. punkts, un rīkojums lietā *La Conqueste*, 37. punkts).

55 Gluži pretēji, uz uzņēmumiem, kas ir prasītājas biedri, apstrīdētā regula attiecas vienīgi kā uz tirgus dalībniekiem, kas ražo vai tirgo medu un neizpilda AĢIN

"Miel de Provence" izmantošanas nosacījumus. Tātad tie tiek skarti tieši tāpat kā citi uzņēmumi, kuru preces tāpat neatbilst attiecīgajām Kopienu tiesību prasībām un kuri ir ne tikai no Vācijas, bet arī no citām Kopienu dalībvalstīm un pat trešām valstīm.

56 Fakts, ka prasītājas biedri jau ilgu laiku tirgo savas preces ar nosaukumu "Honig aus der Provence", tām nepiešķir specifiskas tiesības, kas tās individualizē. Tāpēc vien prasītājas situācija nav citādāka, kā citiem ražotājiem, kas tāpat ir tirgojuši savas preces kā "Miel de Provence" un kuriem vairs nav tiesību izmantot šo nosaukumu, kas ir aizsargāts pēc tā reģistrēšanas kā AĢIN (šajā sakarā skat. iepriekš minēto rīkojumu lietā *Alpenhain-Camembert-Werk* u.c./Komisija, 66. punkts, un Pirmās instances tiesas 2005. gada 13. decembra rīkojumu lietā T-397/02 *Arla Foods* u.c./Komisija, Krājums, II-5365. lpp., 58. punkts).

57 Tiesa skaidri apstiprinājusi, ka, lai regula prasītāju skartu individuāli tāpat kā adresātu, nepietiek ar to, ka, pieņemot regulu, ar kuru reģistrē cilmes vietas nosaukumu, prasītāja atrodas tādā situācijā, ka regulā paredzēto nosacījumu izpildīšanai tai jāveic izmaiņas ražošanas struktūrā (Tiesas 2002. gada 30. janvāra rīkojums lietā C-151/01 P *La Conqueste*/Komisija, *Recueil*, I-1179. lpp., 35. punkts).

58 Šis risinājums nav apšaubāms ar prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru apstrīdētā regula, kas būtībā bija tai adresēts lēmums, to skāra individuāli. Regulu, kas ir vispārpiemērojams tiesību akts, šajā gadījumā nevajadzētu pielīdzināt lēmumam.

59 Visbeidzot, sakarā ar prasītājas argumentu par nepieciešamību pēc efektīvas tiesību aizsardzības tiesā vispirms ir jānorāda, ka Kopienas tiesā nevar celt tiešu prasību par

tiesību akta atcelšanu pat gadījumā, ja pēc valsts procesuālo normu precīzas izvērtēšanas varētu pierādīt, ka tajās nav paredzētas personas tiesības apstrīdēt attiecīgā Kopienas tiesību akta spēkā esamību (Tiesas 2003. gada 12. decembra rīkojums lietā C-358/02 P *Bactria*/Komisija, *Recueil*, I-15105. lpp., 58. punkts).

60 Tāpat attiecībā uz nosacījumu par EKL 230. panta ceturtajā daļā paredzētām individuālām interesēm Tiesa ir skaidri noteikusi, ka, lai gan tas ir jāinterpretē saskaņā ar efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, ņemot vērā dažādus tādus apstākļus, kas prasītāju skar individuāli, šādas interpretācijas rezultātā nevar izvairīties no attiecīgā Līgumā tieši paredzētā nosacījuma piemērošanas, nepārsniedzot kompetenci, kas Kopienu tiesām piešķirta šajā līgumā. No iepriekš minētā izriet, ka tad, ja šo nosacījumu neizpilda, nevienai fiziskai vai juridiskai personai jebkurā gadījumā nav tiesību iesniegt prasību atcelt regulu (iepriekš minētais Tiesas spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores*/Padome, 37. un 44. punkts, un Tiesas 2004. gada 1. aprīļa spriedums lietā C-263/02 P Komisija/*Jégo-Quéré*, *Recueil*, I-3425. lpp., 36. punkts).

61 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka apstrīdētā regula nevar prasītāju kā Vācijas medus ražotāju asociāciju skart individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.

62 No iepriekš minētā izriet, ka, tā kā apstrīdētā regula ir vispārpiemērojams tiesību akts un tā kā prasītāja netiek skarta dažu tai īpašu apstākļu vai faktiskās situācijas dēļ, kas to raksturo attiecībā pret visām citām personām un tādēļ to individualizē, prasība ir nepieņemama.

Par tiesāšanās izdevumiem

63 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punkta noteikumiem lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai saskaņā ar Komisijas prasījumiem jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

izdod rīkojumu:

1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;

2) prasītāja sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Luksemburgā, 2007. gada 11. septembrī.

Sekretārs — Priekšsēdētājs

E. Coulon — J. D. Cooke